

РЕШЕНИЕ

№ 2093

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 09.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **63** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по Искане /с характер на жалба/ на И. Д. Д., чрез адв. И. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-006808/2021 г., издадена от младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. Жалбоподателят иска да бъде обявена за нищожна заповедта за прилагане на принудителна административна мярка, като издадена от некомпетентен орган, в противоречие със съдебната практика на Върховния административен съд /ВАС/, в противоречие с целта на материалния закон, при липса на определен конкретен срок за търпяна принуда. Твърди се, че служителят на СДВР не е мотивирал, съгласно чл.59 АПК и практиката на ВАС размера на принудителните административни действия, което правил акта незаконосъобразен и нищожен. Релевира се, че заповедта е процесуално недопустима, издадена при съществено противоречие с императивни разпоредби. Мярката била приложена без основание, доколкото липсвали доказателства за това, в несъответствие с целта на чл.22 ЗАНН и чл.6 АПК. Не била спазена изискуемата форма- липсвали правни и фактически основания, съгласно чл.59, вр. чл.37 АПК, чл.13 НПК, чл.6, чл.7 ЗАНН, което давало основание, съгласно чл.146, т.3, т.4, т.5 АПК за обявяване на заповедта

за нищожна. Твърди се, че не му е дадена възможност за защита в предвидения административен ред преди да бъде издадена и връчена по незаконосъобразен начин, което опорочавало производството до степен на нищожност- основание по чл.149, т.5, вр. чл.59 АПК, чл.23 ЗАНН и съдебната практика на ВАС. Освен това се изтъква, че констатираното нарушение било маловажно на основание чл.28, чл.34, чл.6, чл.7 ЗАНН. Заповедта била приведена преди суспензивния срок на обжалване на Наказателното постановление и преди издаването му. В писмена молба от 19.01.2022 г. конкретизира, че иска от съда на основание чл.149, т.5 АПК да обяви за нищожна и незаконосъобразна заповедта, поради това, че е издадена при съществени противоречия с материалните изисквания на закона, издадена без законосъобразни мотиви за търпяната принуда съобразно решенията на ВАС, както и че не е доказано по безспорен начин виновно поведение, за да търпи принудата, липсата на основание за издаване и спазване на процесуалните изисквания, накърняващи правото на защита преди издаването ѝ, както и неспазване на процесуалните изисквания на АПК за допустимост на законосъобразен акт. Претендира разности.

Ответникът– младши автоконтрольор 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не изразява становище по жалбата, не се явява и не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 28.11.2021г. около 18:27 часа жалбоподателят И. Д. Д. управлявал собствения си лек автомобил марка „Б. Х5“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], в района на паркинга на бл.8. Във връзка с възникнало ПТП Д. бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Д. А.“ 7510 ARDM-02-06, но същият отказал, поради което му бил издаден талон за медицинско изследване.

На 28.11.2021 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 530832/28.11.2021г., за нарушение по чл.40, ал.2, пр.1 ЗДвП и по чл.174, ал.3, пр.1 ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН Р. С.- младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, упълномощен със Заповед № 513а-1618/2018 г. издал обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3390/21-4332-006808/28.11.2021 г., с която на И. Д., на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 28.11.2021 г.

Приета по делото е административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена след срока по чл.149, ал.1 от АПК- заповедта е връчена на лицето на 28.11.2021г. и срокът за оспорването ѝ е бил до 13.12. 2021г. включително /първият присъствен ден, доколкото 12.12.2021 г. е неделя/. Жалбата е подадена на 30.12.2021г. в АССГ, вх. №45442, като в същата е изписана дата 17.12.2021 г.. Предвид това не е спазен преклузивния 14- дневен срок за оспорване на акта. Във връзка с твърдението

на жалбоподателя, че не е получил заповедта и не я е подписал, съдът намира за нужно да отбележи, че изрично в разписката в обжалваната ЗППАМ, са отразени имената на жалбоподателя и фигурира подпис, който не е оспорен по надлежния ред. Съгласно чл.149, ал.5 от АПК обаче административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Съгласно Тълкувателно решение №3/2013г. на ВАС по т.д.№1/2012г. при оспорване на административните актове с искане за обявяване на нищожност правният интерес за оспорващия следва да се преценява към момента на подаване на жалбата. В конкретния случай за жалбоподателя И. Д. е налице правен интерес, тъй като с оспорената Заповед му е наложена ПАМ. Същата заповед не е била предмет на съдебен контрол, относно нейната законосъобразност. Предвид това следва жалбата да бъде разгледана по отношение на искането за обявяване на нищожността ѝ.

Жалбата е неоснователна.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика /напр. Решение № 2742 от 24.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 6335/2011 г./ са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум); 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание; 5). Превратното упражняване на власт е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни- не пораждат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до

нищожност". Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от приложената по делото Заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи Областните дирекции на МВР и СДВР са определени като служби за контрол по ЗДвП, а съгласно Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР, държавните служители от отдел "Пътна полиция" – СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 ЗДвП. В случая оспорената заповед е издадена от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, поради което и с оглед посочените заповеди е налице материална компетентност на издателя ѝ. Ето защо твърденията на жалбоподателя за нищожност поради липса на компетентност са изцяло неоснователни.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва. Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният акт е издаден на основание конкретна правна норма от ЗДвП.

На следващо място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, абсолютна липса на мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което в случая не е налице. Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. Предвид това в случая не се констатира грубо нарушение на императивни норми с характер на основни правни принципи, допуснати от административния орган при издаване на акта, влечащи нищожност на същия.

С оглед прецизност, Съдът намира за нужно да отбележи, че разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство. Съгласно чл.171, т.1, б.„б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното

приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. Относно срока на мярката, административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага – не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена. Не се установява мярката да е наложена в противоречие с целта на закона. Неотнормирани са аргументите за маловажност по чл.28 ЗАНН, както и за издаване на заповедта преди НП, доколкото се касае за различни производства.

При това положение съдът намира, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-006808/2021 г., издадена от младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР не е нищожна, а наведените в тази връзка доводи от страна на жалбоподателя са неоснователни, още повече, че по-голяма част от тях касаят материалната законосъобразност на акта, а не валидността на акта, поради което следва жалбата да се отхвърли.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. Д., с искане за обявяване на нищожност на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3390/21-4332-006808/28.11.2021 г., издадена от младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: